

KARSAI LÁSZLÓ

SZÁLASI ÉS HITLER 1944 NYARÁN

Szálasi 1944 nyarán írott, alább olvasható két memorandumának mondanivalója — alig leplezett felháborodása, Magyarország német megszállásának nyílt bírálata — sokak számára talán meglepetésként hathat. Pedig Szálasi ekkor is csak azt mondta és írta, amit már hosszú évek óta hajtogatott. A Nyilaskeresztes Párt–Hungarista Mozgalom vezére már 1940 ősztől kezdve egyre kritikusabb, ingerültebb hangon írt a német imperializmusról. Szálasi egyetlen reménye az volt, hogy az igazi német nemzetiszocializmus — melynek képviselője szerinte Hitler — és a katonai sikerektől megrészegült imperialista nemzetiszocialisták küzdelméből Hitler fog győzedelmesen kikerülni.

De Szálasi az olasz fasizmus, a német nemzetiszocializmus és a magyar hungarizmus között is világos különbséget tett, sőt határozott értéksorrendet is megállapított. Első helyre a hungarizmust helyezte, melynek történeti hivatása Szálasi szerint az, hogy Dél-Kelet-Európa vezető népének, a magyarnak ideológiája legyen.¹

Realitásérzékére nem csak az alábbiakban olvasható két munkája jellemző. 1943 márciusában, a *Hungarista Napló* tanúbizonysága szerint Szálasi még azon tűnődött, hogy ha a németek, az olaszok vagy a japánok erőszakosan beavatkoznak Magyarországon annak érdekében, hogy őt hatalomra juttassák, akkor ő félrevonul és „...nem kér többé részt a politikából, sem a Pártot, sem a Mozgalmat nem vezeti tovább”.² Nem egészen világos, miből gondolta Szálasi, hogy a japán vagy az olasz vezetésnek kedve vagy lehetősége lett volna őt erőszakos, „imperialista” eszközökkel hatalomra juttatni. Szálasi egészen 1944. október 15-ig többször hangsúlyozta: az „Államfő” és a „Nemzet” közös akaratából bármikor kész átvenni a hatalmat, ehhez nemcsak fölöslegesnek, de egyenesen károsnak is tartotta volna bármely idegen hatalom beavatkozását. (A nagybetűk használata nem véletlen, Szálasi az általa fontosnak ítélt szavakat, mint nemzet, haza, párt, mozgalom stb. mindig nagy kezdőbetűvel írta.)

1944 nyarán is csak ez a cél lebegett a szeme előtt, ezért instanciázott Horthy-nál, Edmund Veesenmayernél, Hitler magyarországi teljhatalmú követénél és Sztójay Döme miniszterelnöknél. Ezért írt két memorandumot is Hitlernek. Ezekből az írásművekből sok minden hiányzik. Nem beszél a katonai helyzetről, a

1 „Míg a fasizmus kimondottan római és imperialista gondolat, a Völkische Bewegung [népi mozgalom – K.L.] kimondottan német gondolat, addig a Hungarizmus nemcsak magyar, hanem egyúttal gyakorlati európai gondolat és eszmerendszer is” — jelentette ki Szálasi. Beszédét lásd: Nagytér, élettér, vezetőnép. Előadás Budapesten, a Hűség Háza Nagytanáctermeiben 1943. június 15–16-án. A Hungarista Mozgalom K. Sydney, 1978. 34.

2 Magyar Országos Levéltár (továbbiakban: OL) K 750, Államfői Hivatalok Levéltára, Hungarista Napló, (továbbiakban: HN), 2. k. 1943. március.

zsidókérdésről stb. Csak egy dolog érdekli: meg kell győznie Hitlert, hogy Horthy kormányzó beleegyezésével és — természetesen — a magyar nép akaratából neki, a „Pártvezetőnek” kell átvennie a hatalmat és hármásban, Mussolinivel együtt irányítaniuk kell Európát, sőt az egész világot.

1944. március 19. előtt Szálasi csak egy dologban volt bizonytalan: nem tudta, hogy a németek Magyarország megszállása előtt, vagy csak az után akarják vele és „Pártjával”, „Mozgalmával” felvenni a kapcsolatot. Föl sem merült benne a harmadik lehetőség, nevezetesen az, hogy sem előtte, sem utána. 1944. március 19-ét követően jópár hónapig a németek nem vették komolyan Szálasi és a nyilasokat. Szálasi sziklaszilárdan meg volt győződve arról, hogy ha sikerülne személyesen találkoznia Hitlerrel — természetesen Horthy előzetes jóváhagyásával — minden „félreértést” tisztázhatna. Szomorú csalódására német tárgyalópartnerei, így többek között Kurt Haller, Veessenmayer közvetlen munkatársa és maga a teljhatalmú követ is többször tudtára adta, hogy a Führernek egyszerűen nincs ideje őt fogadni. Valamikor 1944. május végén, június elején döntött úgy Szálasi, hogy memorandumban fordul Hitlerhez. A *Hungarista Napló* szerint 1944. június 25-én, de június 21-i dátummal ellátva vitték szét a memorandum példányait a címzetteknek. Egy magyar nyelvű példányt Veessenmayer is kapott (ő csak június 26-án ért rá átvenni az írományt), neki Szöllősi Jenő (1941-től a Nyilaskeresztes Párt parlamenti képviselőcsoportjának vezetője) és Kemény Gábor, Szálasi jövődó külügyminisztere adta át. Vajna Gábor, Szálasi jövődó belügyminisztere Ambrózy Gyulának, Horthy kabinetirodája főnökének és Sztójajnak személyesen adott át egy-egy másolati példányt. Az eredeti fogalmazvány Csia Sándornak, a nyilas pártbelügyek irányítójának az őrzetében maradt.³

Szöllősi és Kemény írásos jelentése szerint Veessenmayer rögtön kifogással is élt. Kérte a hiteles német fordítást is. Hiába készített Haller előzetesen már nyersfordítást, Veessenmayer önkritikusan, vagy talán inkább ironikusan megjegyezte, hogy „...tapasztalata szerint az ő fordításuk, bármilyen precíz, nem tudja visszaadni azt a szellemet, amelyet az ilyen nagyfontosságú irat magában foglal”.⁴ Végül július 1-jén délután Haller, Kemény Gábor és maga Szálasi látott hozzá a nyersfordítás átdolgozásához. Szálasi jellegzetes, többszörösen összetett mondatai és szóösszetételei mindhármuknak sok gondot okozhattak. Másnap, július 2-án reggel fél 10-től délután fél háromig dolgoztak Csobánkán, Szálasi lakásán, míg be nem fejezték a fordítást.

Szálasi ugyanezen a napon magabiztosan jegyezte föl a *Hungarista Naplóba*, hogy Sztójaj minden bizonnal ismertette emlékiratát a minisztertanácson, hiszen „...ez joga és kötelessége is volt; ezúton méginkább tiszta képet kaphattak kormányzatának egyes személyei mindarról, amit a PV [Pártvezető–K. L.] kezdeményezni akar”.⁵ Természetesen Sztójaj egyetlen egy minisztertanácson sem említette meg Szálasi memorandumát. Igaz, amikor július 20-án Sztójaj ismét fogadta, Szálasi nem merészelte megemlíteni neki, hogy tőle sem kapott választ emlékiratára. Mint ahogy hiába várta igen türelmetlenül Hitler érdemi válaszát is. Nem nyugtatta őt meg Veessenmayer azon július 21-i közlése sem, hogy az átvételi elismervény már az ő kezében van, bizonyos, hogy az emlékirat Hitler elé került már.⁶

3 OL, K 750, HN, 4. k. 1944. június 25.

4 Uo. 1944. június 28.

5 Uo. 5. k. 1944. július 2.

6 Uo. 1944. július 21.

Szálasi ezek után újabb lépésre szánta el magát. Július 25-én kifejtette Veese-mayernek, hogy „... minden kibontakozás meddő marad, ha az Európaközös-ség szempontjából nem tesszük meg a sürgős gyakorlati lépéseket; az összhadvi-selés érdekében a nemzetiszocialista Európaközösség legfelsőbb vezetésének és törzsének kialakítását tartja szükségesnek”. A Hungarista Napló szerint Veese-mayer arra kérte Szálasi-t, hogy tervét írásban adja át neki.⁷ Július 29-én Haller már ennek az *Európaközösség*-tervezetnek a német fordítását adja vissza Szálasi-nak azzal, hogy a „PV”, akiről köztudomású, hogy kitűnően tud németül, nézze át, javítsa ki és a kijavított példányt július 31-én Kemény Gábor adja át Veese-mayernek.⁸ Szálásinak láthatóan nagyon sürgős volt, Kemény már egy nappal a megadott határidő előtt, július 30-án átadta Kurt Hallernek a kijavított, német nyelvű változatot.⁹

Szálasi mérhetetlen csalódására Hitler az Európaközösség-tervezetre sem vá-laszolt. Mint azt Kemény Gábor 1944. augusztus 30-án Szálasi utasítására a Hun-garista Naplóba föl is jegyezte: „1944. március 19–[2]2 után végre sikerült hivata-los utat találnunk a német birodalmi meghatalmazott úrhoz. Ezzel a lehetőséggel PV a Nemzet érdekében komolyan két ízben élt; először, amikor átnyújtotta neki a Führerhez a magyar belpolitikai helyzet csődjéről szóló őszinte beszámolóját és figyelmeztetőjét; másodsor, amikor a háborús Európavezetés megszervezésére javaslatát megtette. Az első memorandum sorsáról értesített a követ úr: az a Füh-rrer kezébe került, a második sorsa eddigelé bizonytalan...Válasz rájuk annak elle-nére sem érkezett, hogy Veese-mayer elragadtatással nyilatkozott róluk.”¹⁰

Végül Hitler mégis csak „válaszolt”; 1944. október 15–16-án hatalomra segí-tette Szálasi-t. November 8-án Veese-mayer már elégedetten jelenthette is, hogy Szálasi mindenben engedelmeskedik neki: nem akarja már az oroszok által még meg nem szállt területekről az egész magyar lakosságot kitelepíteni; belement a zsidók gyalogszerrel történő deportálásába és havi 300 millió pengőre emelte Magyarországnak a német hadviselés költségeihez való hozzájárulását. Már csak egy vágya maradt Szálásinak: Hitler fogadja őt. Ez lesz „életének legnagyobb nap-ja” — mondta Szálasi Veese-mayernek.¹¹

Szálasi leghőbb kívánsága 1944. december 4-én teljesült. De a Führer jelenlé-tében szinte meg sem szólalt. A találkozó jegyzőkönyvéből az tűnik ki, hogy né-mán hallgatta Hitler lázas fejtegetéseit. Sem memorandumát, sem az *Európa-törzs-tervezetét* nem hozta szóba.¹² Lehet, hogy várta a még kedvezőbb pillanatot, amikor a csodafegyverek mégis csak elpusztítják a náci, a fasiszták és a nyilasok ellenségeit?

7 Uo. 1944. július 25.

8 Uo. 1944. július 29.

9 Uo. 1944. július 30.

10 Uo. 6. k. 1944. augusztus 30.

11 Veese-mayer jelentése Ribbentrop német külügyminiszternek, 1944. november 8. Idézi: A Wil-helmstrasse és Magyarország. Német diplomáciai iratok Magyarországról 1933–1944. Szerk.: Ránki György, Tilkovszky Loránt, Pamlényi Ervin, Juhász Gyula. Bp. 1968. 910. (A továbbiakban: Wilhelmstrasse)

12 A Szálasi–Hitler tárgyalás jegyzőkönyvét közli: Hitler hatvannyolc tárgyalása 1939–1944. (Hitler Adolf tárgyalásai kelet-európai államférfiakkal). Bev., vál., jegyz.: Ránki György. Bp. 1983. II. 388–412.

Szálasi Hitlerhez intézett memorandumának egyik példánya jelenleg Budapest Főváros Levéltárában található, a Szálasi-per iratai között.¹³ A perében felhasznált példányt Horthy kormányzó kabinetirodájának iratai közül emelték ki. Az Európatörzs-tervezetet a Hungarista Napló 1944. július havi részéből emelték ki és iktatták a per bizonyító iratai közé.¹⁴ Jankó Péter dr. tanácsvezető bíró már a Szálasi-per második napján, 1946. február 6-án megemlítette, hogy Szálasi összesen két memorandumot intézett Hitlerhez. Szálasi ismételte, hogy Szálasi ősszenen két helytelenítette a németek március 19-i akcióját. De hiába javasolta Jankónak, ő nem volt hajlandó felolvasni e két munkáját.¹⁵

A kérdéskörrel foglalkozó szakirodalomban Szálasi eme két írásműve jószerivel ismeretlen volt, teljes terjedelmében most kerül először a szélesebb nyilvánosság elé.¹⁶ Szövegét a mai helyesírási szabályoknak megfelelően tesszük közzé. A szövegben *dőlt betűvel szedett* részek az eredetiben kézzel, tintával aláhúzva szerepelnek. Azt, sajnos, nem lehet megállapítani, hogy az aláhúzások Jankó Pétertől vagy az eredeti címzettől, Horthy Miklóstól származnak-e.

Szálasi memoranduma Hitlerhez (1944. június 21.)

HITLER ADOLF

Önagyméltóságához, a Német Nép Vezéréhez és a Nagynémet
Birodalom Kancellárához intézett

EMLÉKIRAT

az 1944. március 19. óta Magyarországon beállott helyzet tárgyában

SZÁLASI FERENC,

a Nyilaskeresztes Párt — Hungarista Mozgalom Vezetője részéről.¹⁷

A Nyilaskeresztes Pártnak és az általa vezetett Hungarista Mozgalomnak, a benne utat és célt találó Nemzetünk minden társadalmi rétegének, valamint a benne természetes élet-, társ- és sorsközösségbe tudatosult, magyar Nemzetté nemesedett népszemélyiségeknek Pártunkban és Mozgalmunkban gerincet és lelket kapott részeinek nevében; de annak a tudatában is; hogy az új földgömbrendet, földgömbünk erkölcsi, szellemi és anyagi jószágkészletének igazságos felosztását és elosztását nacionalista és szocialista alapon kell megépíteni és elvégezni a *Berlin–Róma–Tokió földgömbirányítása* alatt álló népek és nemzetek jóléte és

13 Budapest Főváros Levéltára (továbbiakban: BpFL), A Szálasi-per iratai, 19.618/49. 11. k. 0117-0133. A Szálasi-per iratait 1989-ig a Belügyminisztérium Irattárában (jelenlegi nevén Belügyminisztérium Történeti Irattára) őrizték (eredeti BM iktatószáma: V-19.430), innen 1990 márciusában került a BpFL birtokába.

14 BpFL, uo. 0135-0141.

15 *Karsai Elek–Karsai László: A Szálasi-per.* Bp. 1988. 77. Frank László néppüéész ugyanezen a tárgyalási napon föltette Szálasinak a kérdést, valóban volt-e olyan elgondolása 1944 júliusában, hogy egy Európatörzset kellene fölláítani, élére Hitlert, helyettesül pedig Mussolinét jelölve. Szálasi igenlően válaszolt. Uo. 107.

16 A memorandumok létezésére és tartalmára röviden utaltam. *László Karsai: Ferenc Szálasi.* In: *Reformists and Radicals in Hungary. Etudes Historiques Hongroises 1990.* Ed. *Ferenc Glatz.* 201.

17 A kormányzó kabinetiroda fejleces bélyegzőjének tanúbizonytsága szerint a memorandumot június 30-án tették Horthy elé. A kabinetiroda iktatószámát /47/eln 3./ [1]944/ szintén kézzel írták az irat első lapjának bal felső sarkába. Az irat jobb felső sarkában zöld ceruzás L.[áttam] -jelzés található, valószínűleg maga Horthy látta el kézjeggyével a memorandumot. Szálasi saját kezű aláírásával ellátva a következő szövegű levelet intézte a kormányzóhoz:

életbiztonsága érdekében és szolgálatában; hogy az új földgömbrendben a Berlin–Róma irányítása alatt álló európai nagytér valóságának és tényének kell megszületnie; hogy a német nép minőségi és mennyiségi kiválósága folytán kétségtelenül elvitathatatlanul, elidegeníthetetlenül és természetes módon jelenti az európai nagytérbe szervesen beépített nacionalista és szocialista Európaközösség irányító akaratát;¹⁸ hogy az új koreszme, mint a nacionalizmus és a szocializmus gyakorlati életösszhangján épülő új kultúrkorszaka földgömbünknek, az Európa-közösség minden népének és nemzetének a szó nemes és igaz értelmében vett szabadságot, önállóságot és függetlenséget jelenti:

a K O R M Á N Y Z Ó Ú R
 Öfőméltóságánál és a m. kir. kormány M i n i s z t e r e l n ö k é n é l
 tett előzetes bejelentés mellett
 H I T L E R A D O L F
 Önagyméltóságához, a Német Nép Vezéréhez és a
 Nagynémet Birodalom Kancellárához
 E M L É K I R A T

benyújtását határoztam el abból a célból, hogy rögzítem a vezetésem alatt álló Pártnak és Mozgalomnak őszinte, nyílt véleményét és nézetét a helyzetről, hogy ezzel és ilyen úton is hozzájárulhasson Pártunk és Mozgalmunk mindazoknak a kérdéseknek a tisztázásához, melyek a háború gyors és győzelmes befejezéséhez, valamint az elkövetkezendő nacionalista és szocialista béke biztonságos alapjait hozza létre.

Német Nép Vezére!
 Nagyméltóságú Nagynémet Birodalmi
 Kancellár Úr!

Magyar Nemzetünk az 1914-1918-as világháború óta három ízben került sorsdöntő elhatározás és jövőjét meghatározó lépés elé: 1920-ban, 1938-ban és 1944-ben.

1920-ban egész Európa a plutokrata-szabadkőműves-judaista algyőzelem okozta mámorában vagy a háborúvesztés okozta elesettségében egyformán a földön fetrengett; megkezdte egész földrésztünk hangos vagy csendes, de teljes elaljasodásának azt a végzetes útját, amelyről a nemzetiszocializmus rántotta félre és állította újra önmegbecsülésének tiszta, egészséges útjára. Ebben az időben megcsönkítettak bennünket; végighömpölygött rajtunk az internacionalista és a sovinszta imperializmus minden szennyes áradata; az úgynevezett keresztény kurzus minden jószándéka mellett is, miután méhében hordotta ellentétét, de azért is, mert harcában egyedül állott egész Európában, nem egészen dicstelen kezdet után mégis teljesen és dicstelenül elbukott, hogy helyt adjon annak a reakciós konszolidációnak, mely az 1920-as utáni időkben Itália és a Szovjet kivételével rányomta bélyegét egész Európára.

Megcsönkített Hazánk, Országunk és Nemzetünk akkori felelős vezetői nem dönthettek másként, mint ahogyan Itália és a Szovjet kivételével Európa többi népei és nemzetei dön-

„Főméltóságú Kormányzó Úr!

A német nép vezéréhez és Kancellárához intézett emlékiratnak egyik eredeti példányát hódolatteljesen előterjesztem. A német nagykövet úrhoz és a m.kir. miniszterelnök úrhoz ezzel kapcsolatosan intézett kísérő iratokat is másolati példányban idecsatolom.

Főméltóságod hűséges alattvalója,

Szálasi Ferenc,
 a Nyilaskeresztes Párt –
 Hungarista Mozgalom Vezetője.

Budapest, 1944. június 23-án.” BpFL, A Szálasi-per iratai. 19.618/49. 11. k. 0116.

18 Az emlékirat első lapjának alján, a korabeli szokásoknak megfelelően szereplő, géppel írott címzés olvasható: „Nagyméltóságú Hitler Adolf úrnak, a Német Nép Vezéré és a Nagynémet Birodalom Kancellára, Főhadiszállás.”

töttek. Reakciósan konszolidálódott nálunk a plutokrata-szabadjóműves-judaista rendszer éppen úgy, mint ahogyan Németországot konszolidálta weimari rendszerében.

Magyarország befutott sorsdöntő esztendejébe, 1938-ba éppen úgy, mint Németország. De: míg Németország Nagyméltóságod lánglelkű példaadásával és vezetésével az egész Európa számára sorsfordulót jelentő 1938-as esztendőt minden erkölcsi, szellemi és anyagi erő-tényezőjének teljes összehangoltságával, szervezetségével és felkészültségével érte el, addig a még mindég csonkban élő Hazánk, Országunk és Nemzetünk a reakciós erők részéről rákényszerített béklyói miatt játéklabdája maradt annak a plutokrata-szabadjóműves-judaista rendszernek, melyet a német nép minden időkre kivettett teljes életéből a Nagyméltóságodnak a történelemben egyedülálló vezetése alatt végigharcolt tizennégy esztendő s hősies szabadjóműves-judaista vezetésével.

Világos, hogy 1938-ban másként kellett volna döntenie a magyar kormányfőnek, mint ahogyan tényleg döntöttek és ahogyan elkésve, 1944-ben részben ugyanazok a férfiak szeretnék jóvátenni az 1938-ban elkövetett végzetes hibáikat. Másképpen döntöttek volna ők, ha az új koreszme hite és meggyőződése vezette volna lépéseiket és abban az emberiség parancsolóan szükséges fejlődésének új fokozatát ismerték volna fel.

1944 esztendejének sorsfordulója nem más, mint az 1938-as esztendő végzetes hibájának egyenes folytatása és eredménye, nem oka a március 19-én bekövetkezett eseményeknek, hanem okozata. Aki 1938-ért felelős, felelős 1944-ért is és mindazért, ami közöttük és utána történt. Felelős tehát nem az Államfő és nem a Nemzet, hanem az a felelős kormány, amely az Államfő és Nemzetünk irányában felelőtlenül viselkedett és leghibásabb személyeiben még ma is minden felelősséget az Államfőre hárít annak dacára, hogy tudja, hogy a fennálló magyar törvények értelmében az Államfő személye sérthetetlen, felelősségre nem vonható. Felelősek azok, akik mindenkor gyökértelenek voltak, teljesen elszakadtak Nemzetüktől és mindkettőben: mind az Államfőben, mind a Nemzetben nem láttak és nem látnak még ma sem mást, mint öns érdeküknek két legolcsóbb eszközeit.

1944. március 19-én a Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom egyik hatalmi elve és alaptörvénye, valamint a nemzetiszocialista világnézet egyik fratlan, de általános érvényű életelve csorbult ki; az, amelyik kimondja, hogy minden népnek saját erejéből és önmagából megindított kezdeményezéséből kell az új koreszmet megvalósítania és kialakítania. Ezt az fratlan nemzetiszocialista életelvet a vezetésem alatt álló Pártban és Mozgalomban 1937. október 24-én a Budai Vigadó-i nagygyűlésen, melyen a német nemzetiszocialista Harmadik Birodalom tagjai is részt vettek, a következő szavakkal rögzítettem:

Célunk a hatalom átvétele a Kormányzó Úr és a Nemzet közös akaratából.

1944. március 19. okai még ma is homályban vannak. Egy dolog bizonyos: a mindenkor megfontoltan és meggondoltan cselekvő német vezetésnek igen súlyos okai lehettek, hogy szövegszerűen ellen erre a lépésre kényszerült és ezt végre is hajtotta. Nem lehet vitás, hogy ebben elsősorban a háború győzelmes befejezését szem előtt tartó katonai követelések és követelmények játszották a főszerepet. Jelenleg nem képezheti vita tárgyát az sem, hogy mennyiben befolyásolhatta a német vezetés döntését az a tény, hogy 1944 lételője felé felelős magyar államférfiak és közéleti személyek részéről belpolitikai helyzetünkről az a vélemény hangzott el felelős német birodalmi tényező előtt, hogy Magyarországon a nemzetiszocialista kibontakozást és átállítást nem lehet megvalósítani a németek segítségével nélkül.¹⁹ Ki kell jelentenem ezzel kapcsolatban azonban mégis: ha a kérdéses magyar urak tényleg a szó igaz és nemes értelmében nemzetiszocialisták és faji, népi és nemzeti hovatartozásuk szerint tényleg magyar nemzetiszocialisták is lettek volna, úgy tisztában kellett volna lenniük azzal a nemzeti szocialista alaptörvénnyel is, hogyez^a az új koreszme minden ténykedést és

19 Lehetséges, hogy Szálasi Veessenmayer 1943 végi magyarországi látogatására és tárgyalásaira céloz. Bakó László és Hubay Kálmán is a német bevonulás híve volt, Szálasi 1941-es szakításuk óta neheztelt rájuk. Veessenmayer jelentését budapesti tárgyalásairól lásd: Wilhelmstrasse i. m. 742–754.

a Az eredetiben Szálasi tintával, kézzel javította az egybegépelte két szót.

magatartást a tényleges teljesítmény alapján értékel, ennél fogva Nemzetünk erejétől elvitatni a legnagyobb teljesítményt, valamint az erre való képességét és készségét, azt ugyanis, hogy önmaga erejéből nem tud az új élet új igazságának megfelelően cselekedni és csak idegen segítséggel tudja új életét elindítani: olyan tévedés, Nemzetünknek olyan leminősítése és olyan bünsős hátrányaállítás, mely össze nem egyeztethető a nemzetiszocialista világnézet erkölcsi alapjaival, de a magyar államférfiaktól is megkövetelt és megkövetelhető ítélőképességgel és előrelátással sem. A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom mindenesetre más felvilágosítással szolgált volna. Hiba történt itt is, melynek árát újra Nemzetünknek kellett megadnia.

Nemzetünknek mindez ideig tehát nem adatott meg a lehetőség, hogy kezdeményező erejét és cselekvőképességét kimutathassa, mert vagy szándékosan, vagy szándék nélkül béklyóban tartották, jóbarát és ellenség részéről egyaránt. És amit ennek dacára mégis teljesített: csodálatos és egyedülálló. A hitnek, a hűségnek, a kitartásnak, a szívósságnak, a bajtársiságnak olyan példái adják, melyek előtt meg kell hajolnia minden becsületes szándéknak és építő akaratnak.

Nemzetünk tudomásul vette a hűséges szövetséges kényszerlépését, a belőle adódó kényszeralapokat. Öröm és szégyen tölti el: öröm, hogy megszabadult és megtisztították attól a kormányzattól, mely nem volt méltó, hogy történelmi útján és hivatásában vezesse; de szégyen is, hogy a történelmi átállításának és alapozásának ezt a nagy munkáját nem ő végezte, hanem hűleibajtársa kényszerült rá. Tudomásul veszi tehát az alapokat, melyeket a háború tartamára kapott, de azt kívánja — és e helyen nyugodtan merek halálosan szeretett Nemzetem nevében beszélni —, hogy *a megadott alapokon a további lépéseket már ő akarja megtenni saját akaratából, saját kezdeményezéséből, önerejéből olyan férfiak vezetése alatt, akik ugyanúgy megszülettek, újjászülettek és keménnyé edződtek az elmúlt évtizedek tűzviharában, mint a német nép új életének férfiai.*

A teljesítmény az alapja minden értékelésnek: ez az egyik törvénye a nemzetiszocialista életgyakorlatnak. *A nép és a nemzet azonban csak abban az esetben adhatják legjobb teljesítményüket, ha olyan vezetők vannak, akikben feltétlenül hisz és teljesen bízuk; ha a nemzet és vezetői között fennáll az elválaszthatatlan élet-, társ- és sorsszövetség, mely történelmi és iskolapéldaként jellemzi a német nép és Vezére közötti viszonyt. Totális nemzet képes csupán totális teljesítményre.* Ez a világnézeti háború pedig totális teljesítményeket követel, megköveteli tehát a nemzet totalitását is hozzá. Csak ilyen nemzet tud az összhadviselés érdekében is embert állítani, munkát adni és anyagot áldozni úgy, hogy a parancsolóan megkövetelt túlterheléseket elbírja és ne roppanjon össze alattuk. *Ezt a totális nemzetet kell minálunk is megépíteni, és hogy ez csak olyan férfiak vezetésével lehetséges, akik eszmékben, felfogásukban, példaadásukban, magatartásukban töretlenül munkálták az új korszakot Nemzetünk adottságainak megfelelően: ez mindenki előtt világos lehet, külön bizonyítása sértő lenne.*

A jelenlegi helyzet kényszerhelyzet és nem a totális erőkifejtésre beállított nemzet ténye. Hogy kényszerhelyzeté fajult, ennek csak azt a magyarázatát adhatom, hogy a magyar és a német döntő tényezőket céltalan, hamisan és rosszul tájékoztatták Magyarország tényleges helyzetéről, így döntésük is csak hamis és rossz lehetett. A március 19. óta lefolyt idő eseményei teljesen igazolták és igazolják mindenben ezt az állítást, hiszen tény.

A teljesítmény elvének gyakorlati végrehajtásában és alkalmazásában áll a nagy kérdés — felvetése kötelességem és jogos —, hogy mennyiben rontja le a vele történő értékelést az, ha a nép vagy a nemzet politikai, gazdasági, társadalmi teljesítményei a katonai és diplomáciai vezetésnek kényszerhelyzetei folytán gyakran nem tudhatják azt az eredményt kimutatni, amelyre képesek lennének abban az esetben, ha ez a kényszer nem állana fenn. Nézetem ezenkívül erről a kérdéstről még az is, hogy anyagi teljesítményekkel nem lehet erkölcsi és szellemi teljesítményeket szembeállítani, Pengővel és Márkával nem lehet a hősi életszemléletet lemérni, sem egyenlővé tenni, mert ez a viszonybaállítás ugyanolyan anyagelvű gyakorlatot hozna létre, amilyenbe a plutokrata-marxista-judaista rendszer elretentő és véres példaként már belebukott. A véráldozat és a hősi halál nem visszszámításra bementethető váltó. A sokmillió nemzetiszocialista harcos vére nem azért ömlik olyan bőszesen, hogy poli-

tikai, gazdasági vagy társadalmi imperialisztikus célkitűzéseket takarjon vagy képezze ilyeneknek vérrrel aláírt, de kitöltetlen váltóját. Véleményem, hogy a kihullott vér kötelez. Kötelez a meglátott, de végrehajtásában gátolt igazság megvalósítására.

Az erkölcsi, szellemi és anyagi teljesítmények egymástól elválaszthatatlanok és meggyőződéseim szerint az erkölcsi teljesítmény erkölcsi teljesítménnyel, a szellemi a szellemivel és az anyagi az anyaggal kell szembenálljon. Más mérlegbeállítást nem ismert az eddigi történelem sem, de nem fog a jövő történelme sem ismerni. Az anyag mindég eszköz volt és marad az erkölcs és a szellem szolgálatában; így sohasem lehetett és soha nem is lehet értékmérőjük. Ezt az igazságot nem bölcselettel, hanem mindég vérrrel írták és írják mindenkor, a jelenben is és különösen a jelen hősi időszakában. A sokmillió hős: katona, paraszt, nő, gyermek, munkás és értelmiségi szent vérét és hősi életét és halálát csak egyetlen teljesítménnyel lehet méltóan szembeállítani: a nacionalista és szocialista Európaközösség megteremtésével, mert ennek a célnak megvalósítása fogja csak tudni bizonyítani mindörökké az abszolút világ-erkölcs előtt, hogy vérük nem hiába folyt, életüket nem hiába áldozták, de különösen azt, hogy vezetőik méltók tudtak maradni népük és nemzetük hősiességéhez.

A nemzetiszocializmus és az imperializmus kizárják és megsemmisítik egymást: ez a nemzetiszocialista világnézet aranytörvénye. Európa népeinek és nemzetének tiszta tudatába véssődött, bennük tudatossá vált, hogy minden erőtényezővel a nacionalista és szocialista Európaközösségért harcoltak és nem a német imperializmusért, ahogyan ezt a világnézeti ellenségek elkeseredett gyűlölettel hangoztatják és hangsúlyozzák. Politikai, gazdasági vagy társadalmi imperializmus mindég megbukott; legkésőbb akkor, amikor eltávozott az élők sorából az a személy, akinek életéhez és személyéhez kötött tekintélye képezte az imperializmus tényét. Európa minden népe és nemzete előtt világos, hogy integrálódási folyamat megy végbe földrészünkön is, melynek feltétlenül és *okvetlenül az Európaközösségbe kell* vezetnie. Megteremtése minden nép és nemzet óhaja és érdeke. Ezzel a természetes fejlődési folyamattal tisztában vannak Moszkvában, Washingtonban és Londonban éppen úgy, mint Berlinben, Rómában, és Tokióban. Berlinnek, Rómának és Tokiónak azonban lebríhatatlan előnye, amit hasznosítaniok is kell minden eszközzel és alkalommal, az a letagadhatatlan tény, hogy nacionalista és szocialista rendszereik kialakításával olyan szerencsés életösszhangba tudták hozni a földgömbünkön eddig megismert és kitapasztalt összes élettényezőket, melynek jóhasznát, a belőle folyó jólétet és életbiztonságot minden nép és nemzet egyenesen követeli. Ezt a hatalmas előnyt ki kell használnia Berlinnek és Rómának ugyanúgy, ahogyan Tokió példaadásával már elől menetel földgömbünk parancsolóan megkövetelt újrendezésében. [sic!]

A Hungarizmus, mely a nemzetiszocialista világnézet magyar gyakorlatát jelenti, a felsorolt alapigazságoknak megfelelően építette fel gyakorlati célkitűzéseit még 1938 előtt a következő három elv lefektetésével:

1./ a Hungarizmus a nacionalista és szocialista Európaközösség életparancsolta követelményének alapján áll;

2./ a Hungarizmus a magyar–német élet-, társ- és sorsközösség életparancsolta követelményének alapján áll;

3./ a Hungarizmus erkölcsi, szellemi és anyagi egységébe, valamint politikai, gazdasági és társadalmi közösségébe szervezi a magyar Nemzet totalitását.

Ez a három elv egy célnak képezi egymástól elválaszthatatlan és egymástól nem függetleníthető alapját.

Sokezer párttagunk, mindmegannyian névtelen hősök, a nemzetiszocializmusnak és a Hungarizmusnak eme igazságaiért hozta áldozatait, csak ezért vállaltak hősi halált, fegyházat, börtönt, fogházat, internálótáborot, rendőri felügyeletet, száműzetést, meggyalázást, *meghurcoltatást*, állástalanságot; csak ezért maradtak megingathatatlanul hűek az új koreszméhez, csak ezért harcoltak bátran hűtlenség, hiúság, önzés, hataloméhség, aljasság, megalkuvás, gyávaság ellen és „sokezer nyi bajjal”; és csak ezért volt minden egyes párttagunk nemcsak Nemzetünknek, de a legnehezebb és legválságosabb időkben az új Európaköz-

zösségnek is névtelen és hős harcosa. *Elviselték és eltűrték mindazt a komizságot, melyet Berlinnek, Rómának és Tokiónak szántak a gyáva rendszer táglétkismeretű vezetői, akik gyáva dühükben rajtunk gyakorolták minden szadizmusukat, mert nyíltan nem mertek fellépni Berlin, Róma és Tokió ellen.* Bátran mondhatom: ez igazi teljesítmény volt, Pártunktól és Mozgalunktól és Nemzetünkötől is hatalmas és letagadhatatlan teljesítmény, anyagiakkal se nem értékelhető, se le nem mérhető, se ki nem elégíthető.

A vezetésem alatt álló Párt és Mozgalom tovább harcol a hatalom átvételéért és osztatlan birtokáért abban a szilárd meggyőződésben, hogy ebben a harcban nem áll egyedül, hanem maga mögött és mellett tudja egész Nemzetünk akaratát és követelését, de az új nacionalista és szocialista Európáközösség és világnézet minden igazságát is. *Meggyőződésem, hogy a német vezetés részéről Magyarországon eddig tett politikai, gazdasági és társadalmi közbelépési kényszerlépések voltak, csak a háború tartamára szólnak és a háború kényszeréből fakadtak, legkésőbbben azonban a háború végével vagy az európai hadszíntér megszűntével megfognak szűnni és Nemzetünk megkezdheti szabad akaratából a Hungarizmusban lefelejtett célkitűzések végrehajtását, s kötelességét úgy fogja teljesíteni, ahogyan eddigi életében mindig is teljesítette: becsülettel és az emberi fejlődés jóhasznára.*

1944 a békének lesz sarkköve, mint ahogyan 1938 sarkköve volt a háborúnak. Két hatalmas feladatot kell párhuzamosan elvégezni:

az egyik: meg kell nyerni a háborút,

a másik: meg kell nyerni a békét.

A háborúban végzett teljesítmények csak úgy hozhatják meg igaz gyümölcsüket, ha megnyeri a nemzetiszocializmus a békét is úgy, hogy már csírájában megghiúsuljon és tönkremenjen minden olyan plutokrata-marxista-judaista reakciós kísérlet, mely a nemzetiszocialista békének hibás megalapozásából kaphatna tápot, lehetőséget és alkalmat, hogy felüthesse újra fejét. Úgy ítélem, hogy a *háború és a béke megnyerésének első feltétele, hogy kíméletlenül és könyörtelenül megsemmisítsük a nemzetiszocializmust belülről támadó és bomlasztó mételeyt: az ál-nemzetiszocializmust.* Az álnacionalizmus bölcsőjében születő sovinizmus és az álszocializmus bölcsőjében születő materializmus járják körtáncukat benne és neveznek nemzetiszocialista gyakorlatnak olyan ténykedéseket, melyek a legtiszteletreméltóbb megbecsülést váltanák ki a legsötétebb plutokrata-marxista-judaista körökben. A tiszta és félreérthetetlen győzelem szent tűzében el kell égjén ez az ál-nemzetiszocializmus is plutokrata-marxista-judaista nevelőszülőjével egyetemben. Ha ez nem következne be, a lényegét képező sovinizmus és materializmus féktévesztett imperialista rendszerbe döntené az Európáközösséget, melynek népei és nemzetei éppen ezért az állítólagos békét építő nemzetiszocializmusban nem édesanyjukat, hanem mostohaanyjukat látnák és megindítanák egészen biztosan azt a szabadságharcukat, mely végre tényleg az igazi nemzetiszocializmus győzelmére és megvalósítására vezetne.

A vezetésem alatt álló Párt és Mozgalom minden egyes tagja, valamint a velünk ronkosenvezők tábora tudja, hogy ebben a nagy harcban vagy megsemmisítünk, vagy megsemmisülünk. Tudjuk, hogy harmadik út nincs, ilyet soha nem kerestünk, nem keresünk és nem is fogunk keresni. Tapasztaljuk, hogy a nagy sorskérdések mindég tisztán, őszintén, nyíltan, kíméletlen egyszerűségben vetődnek fel. Ezekre a kérdésekre ugyancsak tiszta, őszinte, nyílt, kíméletlen egyszerűségben tartott válaszokat követel mindenki, de különösen azok, akik életüket és vérüket kell áldozzák az új igazságban újjászülető új élet oltárán, követel tehát első sorban Nemzetünk, mielőtt áldozatait örömmel, önkéntesen, minden erejének latbavetésével meghozná. Nemzetünk meg fogja, meg tudja és meg meri érteni, hogy ezek a nagy és dicső idők nagy és dicső elhatározásokat, döntéseket és tetteket követelnek tőle, hogy ezekkel a nagy feladatokkal csak úgy tud megbirkózni, ha fiaiban naggyá is tud lenni. Nemzetünk tudja, hogy Európa történelmének legdicsőbb, legnagyobb és legboldogabb korszakának megnyitásánál részt kell vennie cselekvően, elszántan, vérrel, verejtékkel, izzadsággal, mert eddig is megtette mindenkor történelmi kötelességét önmagával és Európával szemben. De célját akarja tudni áldozatainak, követeli a tisztánlátást az alapvető európai kérdésekben is.

A Hungarizmus alapvetéséből csak azt tudja, hogy hogyan szeretné életét élni, hogy miért szeretné nagy szabadságharcát végigharcolni a paraszttal, a munkással, az értelmiségivel, a nővel, az ifjúval és a katonával; de még távolról sem tudja, még csak nem is sejti, hogy a földgömböt, de különösen az Európát rendező hatalmi tényezők elfogadják-e ezt az ő hungariztikus célkitűzését, életcélját és életfelfogását, ezek beilleszthetők-e szervesen és elmellőzhetetlenül az Európaközösség nagy művébe.

Nemzetünk tökéletesen tisztában van azzal is, hogy a megszülető Európaközösség az összes európai népek és nemzetek szolidaritásán és élet-, társ- és sorsazonosságán fog nyugodni, hogy ennek a földrézsközösségnek erköcsi, szellemi és anyagi élete, célkitűzései egységesek és közősek lesznek, hogy a nagy közös feladatot közösen fog kelleni megoldani *Nemzetünknek is a ráeső részfeladat becsületes vállalásával és végrehajtásával*, mert tudja, hogy csak ilyen életformán épülhet meg ennek az új életrendnek jóléte és életbiztonsága. De azt akarja és megköveteli, hogy *ezt a ráeső feladatrészt saját erejéből, saját erőtényezőivel, saját vezetése alatt, saját politikai, gazdasági és társadalmi gyakorlati hatalmi rendszerével hajtsa végre, mentesen minden jóakarató és jóindulatú gyámkodástól, teljes felelősséggel önmaga és az Európaközösség irányában*. Csak így tudja, csak így akarja és csak így meri vállalni annak a ráeső feladatrésznél végrehajtását, melyen minden bizonytalanság és a háború és a béke sorsdöntő meggyerése is függ.

Kötelességemnek és jogomnak tartottam, és tartom a jövőre nézve is, hogy őszintén és nyíltan vázoljam a helyzetet és a helyzetről vallott felfogásomat. A kemény iskola, amelyen a vezetésem alatt álló Párt és Mozgalom minden egyes tagja és én is átestünk, keménnyé tett bennünket az emberi történelem talán legkeményebb feladatának végrehajtására. Az utat, melyet nem egészen dicstelenül nyitottunk meg és tapostunk szélesre hittel, hűséggel és kitartással, egészen biztosan dicsőségesen fogjuk végigjárni, mert olyan célba vezet, melyben a nacionalista és szocialista Európaközösség és benne elbonthatatlanul és elmellőzhetetlenül a Hungarista Magyar Birodalom együttes és egymástól elválaszthatatlan dicsősége, nagysága és boldogsága áll.

Kitartás!
Heil-Sieg!

Szálasi Ferenc,^b
a Nyilaskeresztes Párt –
Hungarista Mozgalom Vezetője.

Budapest, 1944 június 21-én.

Az Európatörzs-tervezete [kb. 1944. július 26.]

A háború gyors és győzelmes befejezése megköveteli az összhadviselés Európaközösségi összehangoltságát és vezetését. A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom ebből a célból az alábbiakban lefektetett konkrét tervét bocsátja javaslat alakjában az Európavezetés két döntő tényezője: Hitler és Mussolini elé.

A. Vezetés.

I.

Nemzeti Szocialista Európaközösségi Legfelsőbb Vezetést és törzsét létre kell hozni.

^b Szálasi saját kezű aláírása.

II.

A Legfelsőbb Vezetés Hitler Adolf kezében van; helyettese Mussolini Benito.

III.

A Legfelsőbb Vezetés törzsét, az Európatörzset alkotják:

1./ Az Európai Nagytérben Berlin–Rómával szövetséges államok vagy a területeiken tartózkodó emigrált kormányok részéről kiküldött teljhatalommal ellátott megbízottak.

2./ Teljhatalmú megbízottat küldhet az európai nagytérbe tartozó az az állam is, mely ugyan nincsen szövetségi szerződéses viszonyban Berlin–Rómával, de belső életében a nacionalista és szocialista új korszaknak megfelelően átérzi és átéli az Európa-szolidaritáson épülő Európaközösség megvalósításának és megvédésének parancsoló szükségességét.

IV.

Az Európatörzsbe teljhatalmú megbízottat küldjenek:

1./ Hitler Adolf döntése alapján:

Németország — népi német megbízott; Belgium — javaslat: Degrelle;²⁰ Hollandia — javaslat: Mussert;²¹ Norvégia — javaslat: Quisling [*sic*];²² Dánia és Izland a dán államfővel egyetértésben — népi dán megbízott; Anglia — népi angol megbízott; Írország — népi ír megbízott; Oroszország — javaslat: Vlaszov tábornok;²³ Lengyelország — népi lengyel meg-

- 20 Léon Degrelle, (1906–1993) belga–vallón náci vezér. A szélsőjobboldali, önkényuralmi és antiszemita elveket hirdető, zászlajára Krisztus Királyt (Christus Rex) tűző ún. rexista mozgalom vezetője. 1940-ben, Belgium német megszállása után náci kollaboráns. 1941 őszétől az ún. Vallón Légió élén harcolt a Szovjetunióban. 1942 nyarán a kaukázusi harcok során megsebesült, kitüntették a legmagasabb náci háborús érdemrenddel, a Vaskereszt tülgyalombokkal ékesített fokozatával. Degrelle 1944 végén azt tervezte, hogy Hitler segítségével a franciául beszélők nagy nemzetiszocialista mozgalmának vezére lesz, uralkodni kívánt a — szerinte — helyreállítható nyugati germán birodalom fölött, amelynek Franciaország, Hollandia, Belgium is tagja lett volna. 1945 után Spanyolországba menekült.
- 21 Anton Adriaan Mussert, (1894–1946) mérnök, a holland Nemzeti Szocialista Mozgalom elnevezésű nácibarát mozgalom vezetője. Hollandia náci megszállása után, bár felajánlotta szolgálatait a németeknek, semmiféle jelentős szerepet sem kapott hazája politikai életében. 1942-ben pártjának szélsőségei szeretnék volna elérni, hogy Hollandiát csatolják Németországhoz, Mussert ezzel szemben még azt is elenezte, hogy a Waffen SS-be 22 ezer holland férfit besorozzanak. Nem támogatta a holland zsidók deportálását sem és megpróbálta néhány zsidó barátja, ismerőse életét megmenteni. A háború után bíróság elé állították, halálra ítélték és kivégezték.
- 22 Vidkun Abraham Quisling, (1887–1945), diplomata, Norvégia bábkormányának elnöke 1940-ben, ill. 1942–1945 között. 1940 áprilisában nyilvánosan köszöntötte a hazáját megszálló német csapatokat. A londoni *Times* ettől kezdve a náccikkal kollaborálók és árulók szimbólumaként használta nevét. A háború után bíróság elé állították, halálra ítélték és 1945. október 24-én kivégezték.
- 23 Andrej Andrejevics Vlaszov (1900–1946) szovjet-orosz tábornok. 1941 őszén–telén kitüntette magát a Moszkva-környéki harcokban mint a Kalinyini Fronthoz tartozó 20. hadsereg parancsnoka. 1942 júliusában német fogságba esett. 1942 szeptemberében tette közzé első felhívását, amelyben az ellenségeskedések beszüntetésére hívott fel és bejelentette, hogy anti-szálalinista kormányt alakít. Hivatalosan 1942 decemberében alakította meg néhány más, szintén német fogságba került szovjet tiszttel az Orosz Nemzeti Bizottságot. 1943 februárjától főként a német fogságba került szovjet katonák körében toborzott önkénteseket, őket Orosz Felszabadító Hadsereg néven szervezte. Mivel sem Hitler, sem Himmler nem támogatta, Vlaszov tényleges hatalomhoz nem jutott. Kollaboráns katonáit elsősorban a nyugati fronton vetették be. 1944. november 14-én Prágában tartották meg az Oroszország Népeinek Felszabadítási Bizottsága első ülését, ezen Vlaszov elnökölt. A háború végén amerikai fogságba esett. 1945 nyarán szovjet katonai egységek, mit sem törődve az amerikaiak tiltakozásával, fogságából elrabolták és a Szovjetunióba vitték. A *Pravda* híradása szerint az 1946. augusztus 2-a előtti napokban megtartották Vlaszov és 11 tisztársá perét. A vádlottakat a Legfelsőbb Bíróság Katonai Kollégiuma halálra ítélte és az ítéletet végrehajtották.

bízott; Ukrajna — népi ukrán megbízott; Észtország — népi észt megbízott; Lettország — népi lett megbízott; Litvánia — népi litván megbízott;

2./ Finnország a finn államfő és kormányának közös egyetértésével népi finn megbízott, de nem marxista és nem svédbarát.

3./ Szlovákia a szlovák hatalmi tényezők egyetértésével — népi szlovák megbízott.

4./ Románia a román hatalmi tényezők egyetértésével — javaslat: Horia Sima,²⁴ akinek Antonescuval²⁵ és az államfővel²⁶ való kibékülését sürgősen meg kell valósítani.

5./ Horvátország a horvát hatalmi tényezők egyetértésével,^c — népi horvát megbízott.

6./ Szerbia Nedics²⁷ egyetértésével^d — népi szerb megbízott.

7./ Bulgária a régenstanács²⁸ egyetértésével — javaslat: Erusolim Vassilev.²⁹

- 24 Horia Sima, (1906–?) tanár, román fasiszta vezető. 1927-ben csatlakozott a Vasgárdához. 1938-ban Corneliu (Zelea) Codreanu meggyilkolása után a Vasgárda vezetője lett. 1939-ben, miután II. Károly román király törvényen kívül helyezte a Vasgárdát, Németországba menekült. 1940-ben a németek segítségével visszatért és II. Károly trónfosztása után szeptember 6-án Ion Antonescuval megalapította a Nemzeti Legionárius Mozgalmat. Antonescu lett a miniszterelnök, helyettese pedig Sima. Horia Sima intenzív zsidóellenes politikát folytatott és megpróbált bosszút állni mindazokon, akik tőle menekültek az országból. Sima személyesen is irányított a zsidóellenes akciókat. Antonescu ekkoriban még csak fokozatosan, „békésebb” eszközökkel kívánta megoldani a romániai zsidókérdést és egyre nehezebben tűrte a féllegális Legionárius Rendőrség garázdálkodásait is. Sima 1941. január 20-án puccsot kísérelt meg Antonescu ellen, de a miniszterelnök a hadsereg segítségével 3 nap alatt leverte a lázadást. A puccs idején egyedül Bukarestben 123 zsidót öltek meg a vasgárdisták. Sima — Antonescu titkos egyetértésével — Németországba szökött. Távollétében 1941-ben Romániában halálra ítélték. 1944. augusztus 23-át követően, miután Románia átállt az antifasiszta koalíció oldalára, Sima az emigráns román kormány miniszterelnöke lett. Bécsben ütötte föl főhadiszállását és főként zsidóellenes propagandát folytatott. 1945 után Spanyolországba menekült. 1946-ban Romániában távollétében halálra ítélték.
- 25 Ion Antonescu, (1882–1946), román tábornok, 1937–1938-ban hadügyminiszter, majd 1940-től miniszterelnök. II. Károly román király lemondatását követően Conducatornak (Vezérnek) nevezte magát. Döntő szerepet játszott abban, hogy Románia Németország szövetségeseként megtámadta a Szovjetuniót. Felelősség terheli többszáz ezer romániai, besszarábiai, bukovinai és ukrain zsidó elpusztításáért is. 1944. augusztus 23-án fosztották meg hatalmától. A háború után bíróság elé állították, halálra ítélték és kivégezték.
- 26 Mihály román király (1921–), II. Károly fia. 1940–1947-ig Románia királya. Döntő szerepet játszott az 1944. augusztus 23-i romániai eseményekben. Ő szervezte meg Románia kiválását a fasiszta szövetségből. Mint a hadsereg főparancsnoka személyesen rendelte el Ion Antonescu és hívei letartóztatását.
- c Szálasi itt szabályos korrektúrajelzést tett, majd e sorok mellé a margóra az alábbiakat írta: „Macek horvát parasztpárti vezetővel való kibékülés és összhang sürgősen megvalósítandó volna.”
- Vladimir Vlatko Macek, dr. (1879–1964), ügyvéd, politikus, a Horvát Parasztpárt elnöke. 1939-ben miniszterelnökhelyettes. 1945 májusában emigrált, 1946-ig Párizsban, majd az USA-ban élt.
- 27 Milan Nedic, (1887–1946) hivatásos katonatiszt, hadseregtábornok, hadügyminiszter. 1941. augusztus 29-től a szerb kollaboráns kormány elnöke. 1945-ben fogságba esett, belgrádi börtönében 1946. február 4-én öngyilkos lett.
- d Szálasi itt szabályos korrektúrajelzést tett, majd e sorok mellé a következőket írta: „Ljotics népi hatását okvetlenül hasznosítani kell.”
- Dimitrije Ljotic, (1891–1945) 1935-től alapítója és vezetője a ZBOR Jugoszláv Népi Mozgalom nevű fasiszta szervezetnek. 1941 után a náci megszállókkal kollaboráló Szerb Önkéntes Hadtest parancsnoka.
- 28 Bulgáriában 1943. augusztus 28., III. Borisz cár halála után a hatalmat régenstanács gyakorolta. Tagjai: Bogdan Filov miniszterelnök, Kiril herceg és Nikola Mihov tábornok. A trónörökös III. Borisz kiskorú fia, Simeon volt.
- 29 Pontos kiléte bizonytalan. Tudomásunk van egy Vaszilevről (Georgiev Vaszil), aki a bolgár állambiztonság bitolai felügyelője volt és aki a bitolai zsidódeportálásokat irányította. 1944-ben a bolgár kormányban volt egy Szlavko Vaszilev nevű náci barát miniszter (a légvédelmi tárca volt az övé), lehetséges, hogy Szálasi rá gondolt.

8./ Magyarország a magyar hatalmi tényezők egyetértésével a PV-nek követeli ezt a megbízást.

9./ Mussolini Benito döntése alapján: Itália — népi olasz megbízott.

Montenegro — népi montenegrói megbízott; Albánia — népi albán megbízott; Görögország — népi görög megbízott; Szíria, Transzjordánia, Palesztina és Arábia, az emigrált kormányok egyetértésével — népi arab megbízott; Irán, Irak — Hitler és az emigrált kormány egyetértésével — népi arab és népi perzsa megbízott; Tunisz — népi tunéziai megbízott; Tripolisz — népi tripolitániai megbízott; Egyiptom és Szudán — népi egyiptomi megbízott; Abesszinia — népi abesszin megbízott.

10./ Franciaország a francia hatalmi tényezők egyetértésével — javaslat: Doriot³⁰

Marokkó — népi marokkói megbízott; Algéria — népi algériai megbízott; Madagaszkár — népi francia megbízott;

Francia Közép- és Nyugat-Afrika — népi francia megbízott.

11./ Hitler és Mussolini együttes döntésével teljhatalmú megbízottat állít: Dél-Afrika — népi búr megbízott.

V.

Az Európatörzsbe megfigyelőket küldhetnek Hitler és Mussolini hozzájárulásával: Törökország, Svájc, Spanyolország, Portugália, Svédország.

VI.

Hitler és Mussolini döntése alapján az Európatörzs összekötő teljhatalmú megbízottat küld ki az Ázsiai Nagytér számára — népi német megbízott.

VII.

Az Ázsiai Nagytér a japáni hatalmi tényezők egyetértésével teljhatalmú összekötő megbízottat küld az Európatörzsbe — népi japáni megbízott.

VIII.

Az Amerikai Nagytérrel való összeköttetés:

- 1./ Hitler döntése alapján Észak–Amerika számára népi angolszász megbízottal;
- 2./ Mussolini döntése alapján Dél–Amerika számára népi argentin megbízottal;
- 3./ Hitler és Mussolini döntése alapján Közép–Amerika számára népi mexikói-spanyol megbízottal.

B. Végrehajtás.

IX.

Legfelsőbb döntés Hitler és Mussolini kezeiben.

X.

A legfelsőbb döntést az Európatörzs elvi alapjaiban összefoglalja, a belőle adódó irányelveket és feladatokat rögzíti és legkésőbbben a döntést követő két héten belül előre meghatározott időpontig szóló végrehajtásra megküldi az Európatörzsben képviselt államok hatalmi tényezőinek.

30 Jacques Doriot, (1898–1945) francia politikus, 1924-től Saint-Denis polgármestere és parlamenti képviselője. 1934-ben trockista nézetei miatt kizárták a kommunista pártból. 1936-ban megalakította a fasiszta jellegű Francia Néppártot. A nációkkal kollaboráló ún. Bolsevizmus Ellenes Francia Önkéntesek Légiójának vezetője. 1945. február 23-án Németországban egy bombatámadáskor halt meg.

XI.

Az Európatörzs részéről megküldött irányelvek és a benne foglalt feladatok végrehajtását ellenőrizni kell.

XII.

Az ellenőrzést együttesen végzik:

1./ A Hitler és Mussolini részéről az Európaközösségi munkában résztvevő államok területére kiküldött teljhatalmú megbízottai és

2./ az Európaközösségi munkában résztvevő állam részéről az Európatörzsbe kiküldött teljhatalmú megbízott.

XIII.

Az Európaközösségi munkában résztvevő államok területén az ellenőrzést az állam területén kialakult, nemzetiszocialista világnézetet valló párt bekapcsolásával kell végezni.

Az Európaközösségi ellenőrzés szempontjából a párt az állam saját teljhatalmú megbízottjának van alárendelve abban az esetben, ha a teljhatalmú megbízott személye és a párt vezetője ugyanaz a személy. Ha nem, úgy az ellenőrzés végrehajtását teljes felelősséggel a párt vezetője hajtja végre és ezért egyedüli felelősséggel csak a XII. fejezetben megjelölt személyeknek tartozik.

C

Európa Legfelsőbb Vezetésének és törzsének megtervezése, megszervezése, kialakítása és munkábaállítása sürgős, független attól, hogy a megtorló fegyverek alkalmazása a háborúnak a közeljövőben való lezárását valószínűsítik-e vagy nem.

A tervezet a durva vázát adja a gondolatnak. Szervezésszaki kialakítására nézve csak akkor fogok javaslatot tenni, ha Hitler és Mussolini döntöttek ennek a tervnek a sorsáról.^e

Budapest, 1944. július 25.^f

e Szálasi kézzel, tintával még az alábbiakat fűzte hozzá: „a HU[ngarizmus] naplójának 1944. július havi részéhez”.

f A Hungarista Naplóban Szálasi megörökíttette Edmund Veesenmayerhez intézett kísérőlevelének szövegét is: „Nagyméltóságú Követ [Szálasi kézzel kijavította az eredeti gépelt fogalmazványban szereplő „Nagykövet” szót „Követ”-re – K.L.] és Teljhatalmú Megbízott Úr!

Nagyméltósággal [Szálasi itt szabályos korrektúrajelet tett, majd e sor mellé kézzel beírta: „1944. július 25-én 18 h-19h 30'ig” – K.L.] folytatott beszélgetés alkalmából tett ígéretemhez híven, megkül-döm Nagyméltóságodnak a Nemzeti Szocialista Európaközösség Legfelsőbb Vezetésének alapgondolatát és tervét, melyet kimondottan az összhadviselés szempontjainak elsősorban való figyelembevételével fektettem le.

Bejelentem, hogy ezt a tervet teljesen durva és személyi felépítésében csak az én személyemet érintő részében szóban és személyesen a m. kir. miniszterelnök tudomására hoztam, viszont a [Szálasi itt szabályos korrektúrajelet tett, majd e sor mellé kézzel beírta: „a mellékelten csatolt írásbeli” – K.L.] tervezet egy szöszerinti másolati példányát eljuttattam az itáliai fasiszta köztársasági követ úrhoz [Raffaello Casertano – K.L.] azzal a kéréssel, hogy továbbítsa Mussolininek.

Felhasználom ezt az alkalmat is, hogy [Szálasi ide kézzel beírta: „újra” – K.L.] biztosítsam Nagyméltóságodat változatlan és őszinte nagyrabecsülésemről.
Kitartás! Sieg! — Heil!

Szálasi Ferenc s.k.,
a Nyilaskeresztes Párt — Hungarista Mozgalom Vezetője.

Budapest, 1944. július 27-én.”